

[Tommy Dinesen]

end de dårlige og bliver derfor stillet ulige i konkurrencen. Inden for typograffaget og andre fag ved jeg, at der findes folk, som siger, at de har nogle udmærkede arbejdsgivere, men selvfølgelig ikke alle sammen, for arbejdsgivere er lige så forskellige som os andre. Men jeg kender jo hr. Maisteds indstilling til disse ting, så der er ikke noget nyt i det.

Formanden:

Må jeg ikke lige sige, at når jeg ikke greb ind over for udtrykket »dumme svin«, så var det, fordi jeg forstod, det var hr. Maisteds egen oversættelse af andres udtalelser. Hr. Maisted for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Ja, det var for at skære ud i pap, hvad socialisterne mener.

Det, det drejer sig om, er, at arbejdsgiverne er klar over problemerne. Jeg vil godt se den virksomhed eller den arbejdsgiver, der ikke har taget forholdsregler over for problemer, han er klar over vil give et skadeligt arbejdsmiljø. Det tror jeg ikke hr. Tommy Dinesen kan fremkomme med et eneste eksempel på.

Med hensyn til asbest: jeg har ikke forstand på det, men jeg har fulgt debatten så længe, at jeg har forstået, at myndighederne har givet dispensation, fordi de ikke mente, at der var tale om fare for medarbejderne. Man havde foretaget, og man kunne foretage sådanne sikringer af medarbejderne, at det ikke gav en aktuel fare, og man ville senere lave en anden form for produktion, så man fritog medarbejderne for disse særlige sikkerhedsforanstaltninger i form af masker, og hvad ved jeg, sådan at det var nemmere at arbejde; man havde selvfølgelig taget højde for problemerne her og nu.

Typografvirksomheder ligger også uden for mit område, men jeg skulle da kende typograferne dårligt, om de ikke havde sørget for at få en fornuftig aftale med deres arbejdsgivere.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Hr. Tommy Dinesen startede denne debat med at omtale nogle økonomiske aspekter. Der blev spurgt: hvor mange penge vil man

bruge på arbejdsmiljøet? Hvor mange flere vil der blive antaget? Det er ud fra en tro på, at det hele bliver bedre, hvis bare vi ansætter flere mennesker, hvis bare vi afsætter flere midler.

Det er klart, at der er sket en enorm udvidelse af området, siden arbejdsmiljøloven trådte i kraft. I juni 1977 var der 466 normerede stillinger i arbejdstilsynet, og på finansloven for 1985 er vi oppe på et samlet personaleforbrug, der svarer til 895 heltidsstillinger. Jeg må sige, at arbejdstilsynet gerne ville have haft 47 nye stillinger til, men det har vi ikke kunnet give, fordi vi jo er nødt til at være tilbageholdende og holde os inden for nogle rammer.

Det, man så har gjort i arbejdstilsynet – det er egentlig meget spændende – er, at man har sat en omstillingsproces i gang, som fra 1985 inden for de givne rammer giver det, vi kalder »arbejdet i marken« en bredere placering. Det vil sige, at man har overført stillinger fra arbejdstilsynet til kredsene, således at man styrker det lokale arbejde og styrker den kontakt, der så kan være direkte til virksomheder og sikkerhedsorganisationer. Det synes jeg er positivt.

Hr. Tommy Dinesen sagde, at BST er gået i stå. Det er BST ikke. Vi har afventet den såkaldte midtvejsrapport, og den er nu, som jeg sagde indledningsvis, til høring i det centrale BST-udvalg, og det har endnu ikke udtalt sig om den.

Hr. Tommy Dinesen sagde også, at BST slet ikke fungerer. Dertil må vi sige, at BST har det omfang og det indhold, parterne blev enige om, dengang man startede BST.

Selv om det er længe siden nu, må jeg sige, at jeg var ret forbløffet over hr. Taanquists indlæg. Hr. Taanquist synes jeg faktisk ikke var nær så meget ude på at få et samarbejde, som SF var, det må jeg sige helt ærligt.

Hr. Taanquist sagde: alt er gået i stå med den nuværende regering. Hr. Taanquist blandede, synes jeg, en hel masse ting sammen, fordi han sagde, at alt var gået i stå med regeringen, og at regeringen slet ikke ville have nye regler på området. Det, regeringen gjorde, var, at den lyttede til, hvad arbejdsgiverne sagde, og det var selvfølgelig dårligt, hvad arbejdsgiverne sagde. Det betød, at regeringen slet ikke gjorde noget. I samme øjeblik sagde hr. Taanquist, at det hele var så galt, at